

De pumps van Sarah Palin.

FOTO AP

De progressieve vrouwen van Amerika waren er heel snel bij om Sarah Palin, de Republikeinse kandidaat voor het vicepresidentschap, aan het kruis te nagelen. Niet zozeer vanwege haar ideeën, maar vanwege haar levensstijl, constateert Frank Furedi. „De kwaadaardigheid van de taal die jegens Palin gebedigd wordt laat zien met hoeveel minachting de kosmopolitische elite naar gewone mensen kijkt.”

De heksenjachtclub

Frank Furedi

Wat is erger: Sarah Palin of haar wrede en boosaardige critici? Als vrijheidsgezinde humanist vind ik Palins opvattingen over creationisme en het gezinsleven verontrustend. Ook raak ik ontstemd als politici op nogal cynische wijze beweren dat ze heel 'gewone jongens' zijn, of 'hockeymoeders'. Je kunt me ouderwets vinden, maar als het gaat om kandidaten voor het vicepresidentschap van de Verenigde Staten, dan ben ik minder geïnteresseerd in hun identiteit als moeder dan in hun politieke opvattingen.

Daarom vind ik de aanvallen op Palin in haar rol als moeder zo vervelend. Als voorstander van vrije keuze in voortplantingskwesies en in kwesies van persoonlijke moraal ben ik het hevig met Palin oneens. Maar ik bevind me in de merkwuurige positie dat ik het nog minder eens ben met haar critici, die eropuit zijn haar van haar menselijke eigenschappen te ontdoen en haar de rol van eenentwintigste eeuwse heks toebedelen.

Feministen klaagden ooit dat in de Middeleeuwen vooral vrouwen ervan beschuldigd werden heks te zijn en op brandstapels de dood vonden. Maar nu hebben ze zich in groten getale aangesloten bij een boosaardige, via internet opererende heksenjachtclub tegen Palin.

In hun obsessieve verlangen om de 'echte' Palin te ontmaskeren proberen ze haar zelfs aan het kruis te nagelen vanwege het feit dat ze 'alles wil'. Ze „keert drie dagen na haar bevalling terug op het werk”, roept een feministe, en voegt eraan toe dat Palin „leeft als de karikatuur van een feministe die 'alles tegelijk' wil”.

„Na de geboorte van haar vijfde kind was ze na een paar dagen alweer terug op kantoor”, klaagt Sally Quinn van *The Washington Post*. Jane Smiley, de essayiste die ooit de Pulitzer Prize won, vraagt zich af: „Hoe brengt zij haar rol als moeder in overeenstemming met die van politica?”

Sinds wanneer is het streven om het moederschap met een succesvolle carrière te combineren een doorn in het oog van zogenaamde progressieven en feministen? In hun opportunistische veroordeling van Palin lukt het sommige critici maar nauwelijks om hun jaloezie te verbergen. Neem dominee Debra W. Haffner, die het „heel moeilijk vindt zich voor te stellen hoe een verse moeder met een vijf maanden oude baby, en dan ook nog eens eentje die extra verzorging nodig heeft, hoe zij een staat kan leiden, niets minder dan een nationale campagne.” Op bijzonder valse toon voegt ze daar nog aan toe: „Misschien is het een stuk makkelijker geworden sinds de tijd dat ik kinderen kreeg.” Deze vrouw, vertegenwoordigster van de kerk, die zichzelf beschrijft

als 'predikant en seksuoloog' ziet er geen been in om Palin te veroordelen omdat zij de voorkeur geeft aan haar carrière boven haar gezin. „Bij de waarde die ik hecht aan familie, en bij de beslissingen die ik tijdens mijn loopbaan heb gemaakt stond mijn gezin altijd op de eerste plaats”, scheidt Haffner op. In de optiek van Haffner zet een moeder die een serieuze carrière nastreeft haar kinderen altijd op de tweede plaats.

Het lijkt erop dat zelfs fervente voorstanders van vrouwenrechten een nogal gedateerde, chauvinistische morele retoriek hanteren als ze een vrouw in het vizier krijgen die ze niet mogen. Jane Smiley tuchtigt Palin vanwege haar „hatelijke en arrogante zienswijze”, die kennelijk „typerend is voor alle conservatieve vrouwen”. „Er huist een kreng in haar”, zo observeert dit lid van de overigens zo beschaafde *American Academy of Arts and Letters*.

De reactie op Palin laat zien dat veel aanhangers van de *pro-choice lobby* – de voorstanders van legale abortus – een compleet nieuwe definitie van het begrip 'keuze' hebben overgenomen. Het betekent inmiddels „te kiezen wat wij denken dat goed is”, anders word je weggezet als lamelendig fokdier of een onverantwoordelijke moeder.

Jane Smiley vond het haar taak om vragen te stellen bij het recht van Palin om op de rijpe leeftijd van vierenvestig jaar nog een kind te krijgen. Smiley, de strenge inquisiteur, vraagt: „Als ze op vierenvestigjarige leeftijd een kind krijgt, ben ik benieuwd of ze in voorbehoedsmiddelen gelooft.”

Anderen *pro-choice* commentatoren vinden het onbegrijpelijk dat een vrouw van vierenvestig überhaupt de keuze maakt om een kind te krijgen. „Als je jezelf op je vierenvestigste zwanger laat maken, op het toppunt van je loopbaan en als je al vier kinderen hebt, dan is dat meer dan alleen maar een beetje narcistisch”, schrijft blogger Molly Lambert. Ze vindt ook dat Palin zelf schuldig is aan het feit dat haar jongste kind het syndroom van Down heeft. „Ik zeg niet dat je doordat je oud bent een achterlijke baby krijgt, maar helpen doet het zeker niet”, aldus haar van veel inlevingsvermogen getuigende observatie.

Het populaire progressieve magazine *AlterNet* lijkt er in zijn "Top tien van meest verontrustende feiten over Sarah Palin" geheel van overtuigd dat Palin „onnodige risico's neemt met de gezondheid van haar kind”. Progressieve Amerika is, zo lijkt het, aan het moraliseren geslagen over hoe een moeder haar zwangerschappen moet managen. Palin heeft kennelijk „onnodige risico's genomen rond de bevalling”, en wat *AlterNet* betreft is ze ongeschikt als moeder, laat staan als serieuze politieke kandidaat.

Dit geluid wordt herhaald door Bonnie Fuller van de *The Huffington Post*, die zich afvraagt of Palin klaar is om „de titel van slechtste moeder van het jaar te aanvaarden”. Voor *AlterNet* is het 'übermoederschap' van Palin slechts een façade omdat ze een „rechtse variant is van hoe een sterke vrouw eruit zou moeten zien”. Klaarblijkelijk kunnen rechtse vrouwen als *white trash*, als blanke asociale behandelde worden door een online-medium dat doorgaans als moreel beschaafd en 'progressief' te boek staat.

Anderen veroordelen Palin omdat ze haar zeventienjarige dochter zwanger heeft laten worden en zich niet schaamt voor dit 'familiegeheim'. Volgens Bonnie Fuller bestaat een van de wandaden van Palin uit haar poging de zwangerschap van haar dochter te 'normaliseren'. „Ze is tegen seksuele voorlichting en haar dochter is zwanger”, schrijft ook George Lakoff, de favoriete academicus van de Democraten. Wat hem betreft is dat alleen al genoeg bewijs voor haar morele minderwaardigheid.

De culturele elite van Amerika kan zich dan wel eens minachtend uitlaten over het gewone, simpele volk, als het gaat om het verspreiden van geruchten en complottheorieën, dan verslaat ze met gemak de onnozelle en laagstopgeleide tokkie. Een medewerkster van een abortuskliniek in Pittsburgh schrijft: „Mijn eigen zieke scenario: Trig is de baby van Bristol.” Anderen speculeren dat Palin op cynische wijze de zwangerschap van haar tienerdochter aangemoedigd zou hebben om haar als uithangbord voor haar eigen anti-abortus- en seksuele othoudingsbeleid te gebruiken.

De kwaadaardigheid van de taal die de anti-Palin kruisvaarders bezigen laat zien met hoeveel minachting de kosmopolitische elite naar gewone mensen kijkt. Zulke expliciete veroordelingen van de moraal en levensstijl van gewone mensen door openlijk progressieve of liberale commentatoren zijn zeldzaam in tijden waarin de Amerikaanse cultuur eigenlijk voorschrijft om niet-veroordelend maar juist tolerant te zijn. En deze boosaardige

Sinds wanneer is het streven om het moederschap met een succesvolle carrière te combineren een doorn in het oog van feministen?

manier van stereotypering zou zeker veroordeeld worden als hij zich op minderheden of een ander deel van de samenleving zou richten, behalve dan op de *rednecks*. Normaal gesproken wordt minachting door de hogere klassen van de lagere geuit in de vorm van eufemismen, knippen met het hoofd, knipogen.

In de Verenigde Staten zijn begrippen als *Nascar Dads*, *Valley Girls*, *Joe six-pack* of *redneck* codewoorden geworden voor de blanke arbeidersklasse of de 'onderklasse'. In Groot-Brittannië gebruiken commentatoren weer andere uitdrukkingen voor de ongewenste delen van de samenleving: *chavs*, *white van man*, *Worcester Woman*, *tabloid readers*.

Dit zijn de mensen die niet schrijven voor *The Huffington Post* en wier levensstijl de verheven culturele elites als buitenaards voorkomt. Het feit dat 'deze mensen' zich voortplanten, schaamteloos carnivoor zijn, geen dieet volgen, soms bier drinken, soms roken en soms zelfs aan de nog wildere geneugten van het leven deelnemen betekent dat ze niet behandeld kunnen worden als de morele gelijken van hun kosmopolitische superieuren.

Het gescheld op Palin richt zich niet op haar beleid, maar op haar levensstijl. Dit laat zien dat de echte scheidslijn in de Amerikaanse verkiezingen niet loopt tussen links en rechts, maar tussen manieren van leven.

Inderdaad, het politiseren van de levensstijl is een van de onderscheidendste kenmerken geworden van het hedendaagse Amerikaanse openbare leven. Sommigen nemen hun eigen manier van leven zo serieus dat ze degenen die er andere opvattingen, gewoonten en waarden opnemen, overladen met minachting en hoon.

Het opvallendste is de passie en kracht waarmee sommige individuen worden aangevallen als zij anders denken over, ik noem maar iets, het recht op abortus of het recht om een wapen te dragen. Deze emotionele veroordelingen suggereren dat sommige mensen, het vaakst die uit de progressieve elite, het idee hebben dat hun eigen identiteit – en daarmee hun levensstijl – in twijfel wordt getrokken door degenen die anders denken over het milieu, abortus, seksueel gedrag of welk onderwerp dan ook.

Dat is waarom de veroordeling van Palin zo'n intens persoonlijk en bitter karakter heeft gekregen. Als levensstijl gepolitiseerd raakt, dan kan het niet anders dan dat de jongste generatie van politiek-correcte morele kruisvaarders de taal en benaderingen van de heksenjagers van weleer omarmen.

Frank Furedi is hoogleraar sociologie aan de universiteit van Kent. Vorig jaar verscheen bij uitgeverij Meulenhoff te Amsterdam zijn boek 'Cultuur van angst'. ISBN 9029078928.